

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in večinoma po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 10 kr., za četrt leta 1 gl. 10 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 10 kr., ako bi bil petek praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj LII.

V Ljubljani, 17. marca 1899

List II.

Ceščena si Marija.

Speval F. S. Finžgar.

Sveta Marija, mati božja.

Od Adama pričnši in od Eve
Prelistaj skrbno sveto pismo celo,
Preberi knjig posvêtnih mi krdelo,
Značajev čistih išči v njih odseve!

Zastonj! Prehodi dvore vse kraljeve,
Pod streho noga stopi preperelo —
Povsod ob madež bo cko zadelo,
Ob madež, ki je pečat grešne reve

Le jedna streha zvezdo zlato skriva,
Ki z leskom mnogo lepšim je odeta,
Kot solnce božje nam ga izžariva

Le Njej potekla so prečista leta,
Le Ona je svetost repremagljiva
Le Ona — zvana Mati Božja sveta.

Jezus Kristus pravi Bog.

III. Čudeži.

D. Jezusovo vstajenje in vnebohod.

Vsa Jezusova čudovita dela in vse nadnaravne dogodke v njegovem življenju presezata gledé na sijajnost in važnost posebno dva čudeža, s katerima je Jezus Kristus naposled poveljal svojo lastno človeško naravo. Ta čudeža sta: Jezusovo častitljivo vstajenje in njegov čudoviti vnebohod. S tema čudoma je Odrešenik človeškega rodu pritisknil pečat neovržne pristnosti vsem drugim dokazom svojega božjega poslanstva in svoje božje narave.

1.) Da je Jezus Kristus resnično od mrtvih vstal, za to imamo neovržnih dokazov. Prvi dokaz je praznovanje nedelje

in velikonočnega praznika. Nedeljo je postavila sv. katoliška cerkev že v apostolskih časih kot Gospodov dan v spomin na Kristusovo vstajenje namesto sobote, ki se je praznovala v starem zakonu. V isti spomin se obhaja v sv. katoliški cerkvi tudi že od apostolskih časov velikonočni praznik, katerega so praznovali sicer tudi Judje v starem zakonu, a v drugačnem pomenu. Drugi dokaz je soglasno pričevanje apostolov in evangelistov, katerim se je Jezus po svojem vstajenju večkrat prikazal, in kateri so z mučeniško smrtjo potrdili resničnost svojega pričevanja. Tretji dokaz pa je vedenje Jezusovih sovražnikov, kateri so Jezusa na očitnem kraju vpričo obilne množice umorili in njegov grob zastražili, potem pa, ko so izvedeli od straže, da je Jezus vstal, in ko so apostoli razglasili in jeli oznanjevati njegovo vstajenje, — postali so hipoma obupni in vsi zmedeni. Zahtevali so od apostolov, naj molče o celi stvari. A v tem jim apostoli niso mogli in tudi niso smeli biti pokorni.

Kako važno da je Kristusovo vstajenje za krščansko vero, določno poudarja sv. apostol Pavel, pišeč: „Ako pa Kristus ni vstal, tedaj je prazno naše oznanjevanje, prazna je tudi vaša vera“. (I. Kor. 15, 14). Zares, ko bi Kristus ne bil vstal, potem bi mogli trditi njegovi sovražniki, da so Ga naposled vendarle oni premagali, in mi bi morali dvomiti o veljavnosti vseh drugih dokazov za njegovo božanstvo. Tako pa uprav ta dokaz vse druge potrjuje in primerno završuje.

Vstajenje Gospodovo je prvič izpolnitev prorokovanj. Že proroki starega zakona so

napovedovali, da Mesija ne ostane v grobu, ampak da umorjen in v grob položen zopet oživi. Isto je Jezus Kristus prorokoval sam o sebi. Drugič je pa njegovo vstajenje največji in najsijajnejši čudež. Ako je obujenje mrtvega človeka sploh velik čudež, potem je vstajenje Gospodovo največji čudež zato, ker je Jezus Kristus sam sebe obudil iz smrtnega spanja v novo življenje. Nihče ne more govoriti tako, kakor je On govoril: „Oblast imam, dati svoje življenje, in oblast imam, je zopet vzeti“. (Jan. 10, 18). Ker je Jezus Kristus pokazal svojo moč tam, kjer vse stvari razodevajo le svojo popolno onemoglost, dokazal je sijajno svoje božanstvo.

Tudi sovražniki sv. vere niso nikdar tajili velike važnosti tega čudeža. Toliko bolj pa so se na razne načine prizadevali, da bi utajili resničnost dogodka samega. A dosegli so uprav nasprotno. Čim bolj so ugovarjali temu največjemu Jezusovemu čudežu, tem več povoda so imeli zagovorniki sv. vere, da so ga natančno in vsestransko preiskovali ter temeljito dokazali njegovo resničnost.

Izmed mnogih poskusov, s katerimi so hoteli sovražniki krščanske vere utajiti Kristusovo vstajenje, omenjamo sledečih, in sicer s tem namenom, da spoznamo, kako se tudi tukaj uresničujejo Kristusove besede: „Luč je prišla na svet; a ljudje so bolj ljubili temo, nego luč, ker so bila njihova dela hudobna“. (Jan. 3, 19).

a) Ze judovski duhovniki in starejšine so si izmislili jako nespreten izgovor, ko so prišli stražniki od Kristusovega groba ter jim naznanili vstajenje. Ta izgovor priča o njihovi zmedenosti in ima že sam na sebi pečat lažljivosti. Dali so namreč vojakom mnogo denarja zato, da so le-ti govorili: Ponoči, ko smo mi spali, prišli so Jezusovi učenci in so truplo iz groba ukradli. (Mat. 28, 12 sl.). Ko bi bili vojaki res spali, bi pač ne mogli vedeti, kaj so med tem časom delali Jezusovi učenci. Vedenje starejšin proti vojakom in proti Jezusovim učencem pa jasno dokazuje, da vojaki na straži niso pospali, in da Jezusovi učenci niso odprli groba in ne odnesli njegovega trupla. Ko bi se bilo namreč to res zgodilo, ne bi bili starejšine dali vojakom denarja, marveč strogo kazni bi jim bili prisodili; in od učencev ne bi bili zahtevali, naj molče o celi stvari, marveč natančno preiskavo vsega dogodka bi bili morali pričeti in krivce kaznovati.

Poznejši sovražniki krščanske vere so hoteli stari judovski izgovor nekoliko zboljšati, trdeč, da grob ni bil zapečaten in ne s stražo zava-

rovan, ker samo evangelist Matej govori o zapečatenem grobu in o straži, trije poslednji evangelisti pa vsega tega nič ne omenjajo. Jezusovi učenci se torej lahko ukradli truplo iz groba. — Na to odgovarjamo: Poročilo sv. Mateja nam popolnoma zadostuje. Njegov evangelij ni manj verodostojen, kot poslednji trije evangeliji. Prav lahko pa si razlagamo, zakaj samo sv. Matej poroča o tem dogodku, ostali evangelisti pa ne. Sv. Matej je pisal svoj evangelij v prvi vrsti za kristijane in Jude v Palestini, katerim je bilo znano krivo pričevanje podkupljenih vojakov. Zato o tem dogodku ni mogel in ni smel molčati. Uprav zato pa tudi nikakor ni mogel poročati kaj neresničnega, ker bi se bilo neresničnemu poročilu v Palestini lahko ugovarjalo. Ostali evangelisti pa so pisali v prvi vrsti za kristijane v bolj oddaljenih deželah, kamor bajka o ukradenem Jezusovem truplu ni prodrla. Zato so lahko izpustili poročilo o straži in zapečatenem grobu.

Zopet drugi nasprotniki resnice so si izmislili sledeči ugovor: Kaj pa, ko bi bili Jezusovi učenci ukradli truplo iz groba, še predno so duhovniki in starejšine grob zapečatili in zastražili? Odgovor: Ker je bilo Judom toliko na tem, da bi bil grob dobro zavarovan, ga brez dvombe niso zapečatili, predno so se prepričali, je li Jezusovo truplo v grobu ali ne. Ko bi pa res ne bili pogledali v grob, bilo bi pač bolj naravno, da bi bili to poudarjali in razglasili, ko se je jela širiti vest o vstajenju, nego da so podkupili vojake ter navajali speče priče za svojo trditev.

Sicer je pa vsaka misel, da bi bili Jezusovi učenci ukradli njegovo mrtvo telo, popolnoma brezumna. Oni učenci, ki so se polni strahu razpršili, ko so sovražniki prijeli in zvezali Učenika na Oljski gori, oni učenci, ki so se vsi boječi in plahi zaklepali v Jeruzalemu, — naj bi bili imeli pogum, odvaliti kamen od Jezusovega groba in odnesti njegovo telo?! In kaj naj bi bili počeli s truplom umorjenega Učenika? Kako naj bi se potem razlagalo navdušenje in sveti ogenj, s katerim so prejeli sv. Duha oznanjevali vstajenje Gospodovo, in kako mučeniška smrt, s katero so naposled potrdili resničnost svojega pričevanja, ako bi bili le navadni goljufi in sleparji?! Časnega dobička od oznanjevanja Jezusovega vstajenja niso imeli in tudi niso mogli pričakovati. Ko bi ne bili resnice govorili, bi tudi ne bili mogli upati večnega plačila. Njihovo navdušenje si moremo torej le razlagati iz trdnega prepričanja o resničnosti tega, kar so pričali in oznanjevali.

b) Da apostoli niso hoteli slepariti, ampak da so bili sami prepričani o resničnem vstajenju

svojega Gospoda in Učenika, to so morali na posled priznati tudi sovražniki krščanske vere. Zato so si izmislili drug izgovor, s katerim so upali na lažji način doseči svoj namen. Skušali so dokazati, da apostoli sicer niso bili goljufi in sleparji, a da so bili sami goljufani in zaslepljeni. Ker je namreč Jezus že pred svojo smrtjo določno zatrjeval, da tretji dan od mrtvih vstane, bili so apostoli v to misel tako zatopljeni, da je zadostovala le mala očesna prevara, in bili so prepričani, da so živega videli svojega Učenika, katerega so v duhu vedno gledali pred seboj. Kar človek iskreno želi, in česar zaupno pričakuje, to tudi rad veruje; za to mu ni treba mnogo dokazov.

Ta podmena o očesni prevari apostolov je prvič oprta na napačno podlago. Ni res, da so apostoli tako trdno in zaupno pričakovali Gospodovega vstajenja. Jezus je sicer prorokoval svoje vstajenje; toda apostoli so to prorokbo, kakor tudi prorokbo o Gospodovem trpljenju in smrti še-le pozneje prav razumeli. Na vstajenje so tako malo mislili, da so se jim zdela prva poročila Marije Magdalene in drugih žen, ki so prišle od groba, kakor prazne marnje, in jim niso verovali. Celo svojim lastnim očem niso verjeli, ko se jim je Jezus prvič prikazal. Verovali so še-le potem, ko jim je dovolil, da so Ga potipali, in ko je vpričo njih jedel. Tomaž celo vsem drugim apostolom ni hotel verovati, ampak še-le potem, ko je tudi sam videl Gospoda in je položil svoj prst v rane njegovega pveličanega telesa, padel je pred Njim na kolena, rekoč: „Moj Gospod in moj Bog!“ (Jan. 20, 28).

Na očesno prevaro apostolov pa drugič tudi zaradi tega nikakor ne moremo misliti, ker se Jezus ni prikazal le jednemu, ampak vsem apostolom in mnogim učencem, ne le jedenkrat, ampak večkrat, ne le zvečer ali ponoči, ampak tudi podnevi; in niso Ga samo videli, ampak tudi potipali. Kakor pred svojo smrtjo, tako je z njimi govoril in jih poučeval. Po svojem vstajenju jim je dal oblast grehe odpuščati, in sv. Petru je slovesno izročil prvenstvo v sv. cerkvi, katero mu je bil že poprej obljubil.

Kdor premisli vse te okoliščine, pač ne bode govoril o očesni prevari.

c) Brezverci najnovejšega časa so izumeli še tretjo, izmed vseh najdrznejšo pa tudi najbolj abotno podmeno, da bi utajili čudež vstajenja. Trdijo namreč, da je Jezus sicer res vstal, a da to ni bil čudež, ampak le naravno probujenje iz omedlevice. Kakor se marsikdaj zgodi, da je kdo navidezno mrtev, potem pa zopet oživi, tako — menijo — tudi Jezus

na križu ni res umrl, ampak je vsled oslavljenja izgubil zavest, in navidezno mrtvega so položili v grob; za nekaj časa pa se je popolnoma naravnim potom probudil, in apostoli so mislili, da je od mrtvih vstal.

Kako grozno nespametna je ta trditev, razvidimo jasno, ako premislimo vse okoliščine, kakor jih soglasno poročajo evangelisti. Jezusovo trpljenje je bilo toliko in tako mnogovrstno, da niti za trenutek ne moremo dvomiti o njegovi resnični smrti, marveč se moramo le čuditi, da je toliko časa živ ostal. Že na Oljski gori je vsled dušnih bolečin krvavi pot potil. Kako grozno je bilo bičanje, potem trnjeva krona in pot na Golgoti! Kaj čuda, da je na poti omagoval pod težo križa! Na Golgoti so Mu z žreblji prebodli roke in noge; tedaj je prelit zopet veliko krvi ter moral občutiti neizrekljive bolečine. Po triurnem smrtnem boju je zaklical slednjič: „Oče v tvoje roke izročam svojo dušo“, — in je glavo nagnil ter dušo izdihnil. — Vsi navzočni so bili prepričani o njegovi smrti. Jožef iz Arimateje je prosil Pilata dovoljenja, da bi smel pokopati Jezusa. Pilat je poklical stotnika, ki je nadzoroval križanje, in ko je zvedel od njega, da je Jezus res mrtev, podaril je truplo Jožefu. Na večer so pristopili vojaki, da bi križanim kosti polomili. A ko so prišli do Jezusa, spoznali so, da je že mrtev. Zato Mu niso zlomili nobene kosti, marveč jeden izmed njih Mu je s sulico prebodel srce, in pri tekla je iz njega kri in voda, kar dokazuje, da je bil že nekaj časa mrtev. In ko bi bil takrat še živ, moral bi bil umreti v trenutku, ko Mu je sulica ranila srce. — Njegovi prijatelji so Ga potem s križa sneli in pokopali po judovski šegi. Ko bi bili imeli le iskrico upanja, da še živi, ne bi Ga bili položili v grob, kjer bi bil moral poginiti, ako bi se bil le iz omedlevice probudil, ker bi tako oslavljen ne bil mogel odvaliti težkega kamena. In kako bi se bil mogel — na rokah in nogah preboden — prikazovati apostolom kot zmagovalec smrti zdaj v Jeruzalemu, zdaj zopet v daljni Galileji? — Tudi sovražniki Jezusovi so bili o njegovi smrti popolnoma prepričani. Zapečatili in zastražili so grob ne zato, da bi onemogočili probujenje iz omedlevice, ampak zato, da bi apostoli trupla iz groba ne ukradli.

Vsi poskusi, s katerimi so hoteli brezverci utajiti resničnost Kristusovega vstajenja, so le žalosten dokaz, kako more spačena in zlobna volja zaslepiti tudi človeški razum. Sovražniki sv. vere si izmišljujejo in verjamejo rajši najneverjetnejše in nemožne reči, nego da bi priznali resnico, kateri se trdovratno ustavljajo.

Zakaj pa se Kristus, ako je resnično od mrtvih vstal, ni prikazal tudi svojim sovražnikom in vsemu ljudstvu? — Odgovor: Ako bi tudi ne vedeli za to nobenega vzroka, morali bi v ponižnosti moliti Odrešenikovo božjo modrost, katera neskončno presega omejeno človeško razumnost. Moremo pa trditi sledeče: Jezus Kristus se po svojem vstajenju zato ni prikazal svojim sovražnikom in vsemu ljudstvu, ker tega niso bili vredni, in ker to ni bilo potrebno. — Jezusovi sovražniki so videli mnogo čudežev, pa vendar niso verovali. Ker so zavrgli toliko milostij božjih, niso bili vredni nove milosti, da bi bili gledali poveljanečnega Gospoda; in to tem manj, ker bi jih tudi ta milost ne bila spreobrnila. Ako so hoteli spoznati resnico, imeli so nepristransko pričevanje straže, ki je prišla od Jezusovega groba; zato ni bilo potrebno, da bi se jim bil Jezus sam neposredno razodel in prikazal. — Tudi mera milostij, namenjenih judovskemu ljudstvu, bila je napolnjena. Nehvaležno je zavrгло to ljudstvo svojega Mesijo; s tem se je ne vredno storilo, da bi Ga bilo neposredno gledalo v njegovem veličanstvu. To pa tudi potrebno ni bilo, zakaj, kdor je hotel spoznati in vsprejeti resnico, temu so jo oznanjali apostoli, kateri so resničnost svojega pričevanja tudi s čudeži potrjevali.

2) Prav tako, kakor vstajenje, dokazuje tudi Jezusov čudoviti vnebohod njegovo božje poslanstvo in božanstvo.

Stirideset dni po svojem vstajenju se je prikazal Jezus poslednjikrat v Jeruzalemu zbranim apostolom, govoril jim je še o „kraljestvu božjem“ ter obljubil, da jim pošlje sv. Duha. Potem pa jih je peljal v Betanijo na Oljski gori, in tamkaj se je z lastno močjo dvignil proti nebu. Kmalu Ga je zakril svetel oblak apostolom, gledajočim za Njim. (Luk. 24, 49 sl. — Dej. ap. 1, 4 sl.).

To je čudovit in jedino primeren sklep njegovega vidnega delovanja tukaj na zemlji.

Z Odrešenikom so šle v nebesa tudi duše pravičnikov starega zakona, ki so pred peklom čakale odrešenja. „Gredoč na višavo je ujete (s seboj) peljal ujetnike“. (Ef. 4, 8).

Prof. dr. Ivan Sestina.

(Dalje prihodnjič.)

Sveti Jožef.

Vsem Josipom-Daničarjem za god.

Sveti Jožef, slava Tebi!
Ti uzorni naš oče,

Milo zri na nas v potrebi,
Kdo li tebi je enak?
„Mož pravičen“, solnčno čist
Bil si — pravi sveti list.

Ko Mesija hoče priti,
Božj Deve blažni Cvet,
Dal ti čast je Vekoviti
Stvarnik, ki je nima svet:
Ženina Mariji zbral,
Jezusa ti v varstvo dal.

Ti za Dete, Mater sveto
Po očetovsko skrbiš.
Pred Heroda roko kléto
Z Njima v dalnji svét bežiš.
Lajšaš Njuni žalni stan,
Delaš pridno, Bogu vdan.

Črni ko umró sovrági,
Angeljski ko klic dobiš,
Proti domovini dragi
Se veselo napotiš;
Mesto milo Nazaret
Te v obročje sprejme spet.

Srečen! — Jezus, Deva sveta
Sta pri delu Ti ročnó,
Ko steko se Tvoja leta,
Sta ob strani Ti ljubó:
Sladko mirno Jožef mre,
Jezus mu oči zaprè —

Sveti Jožef! v rajski slavi
Bodi vernim priprošnjak.
Božji Cerkvi tu v nižavi
Pa velébni pomočnik
Zlasti naš slovenski rod
Varuj, Jožef, vseh nezdod.

Radoslav Silvester.

Družabni pomen prvega dela žalostnega rožnega venca.

„Ki je za nas krvavi pot potil“.

Sv. cerkev navaja vernike v sv. postnem času k premišljevanju Kristusovega trpljenja. Gotovo bodo uspešneje premišljevali, ako se nekoliko pripravimo. Zato te hočem popeljati, dragi bralec, že danes na Oljsko goro, kjer začne naš Izveličar trpeti.

Jezus zapusti s svojimi učenci obednico, kjer je bil obhajal zadnjo večerjo in postavil zakrament sv. Rešnjega Telesa in daroval prvokrat daritev sv. maše. Ko pride na pristavo Getzemani, pravi svojim učencem: „Sedite tukaj, da grem tje in molim“. Vzame seboj Petra, Janeza in Jakoba ter jim reče: „Moja duša je žalostna do smrti; ostanite tukaj in čujte“. Odtegne se od njih za lučaj kamena; in pade na kolena in moli. Prikaže se mu angelj iz nebes, ki ga potrdi. In ko ga obidejo smrtne težave, še dalje in pristrčneje moli. „Njegov pot pa je bil, kakor krvave kaplje tekoče na zemljo“, tako pristavlja sv. Lukež. In kedar je od molitve vstal, in k svojim učencem prišel, našel jih je speče žalosti in jim rekel: Kaj spite? Vstanite, molite,

da ne padete v skušnjava. In zopet je šel in molil, pritakne drug evangelist. Tako popisujejo sv. evangelisti Gospodov smrtni boj na Oljski gori. Gotovo si že opazil, dragi bralec, da posebno povdarjajo večkratno Gospodovo molitev. Izveličar poti krvavi pot in — moli. Prav v tem je družabni pomen prvega dela žalostnega rožnega venca. Jezus Kristus uči, da moramo v težavah in nadlogah moliti. Moliti morajo družine, narodi in ljudstva k svojemu Stvarniku v časnih nesrečah in potrebah. V molitvi se ponižamo pred nebeškim Očetom, ki rosi na nas svoj blagoslov. Molitev nas spaja z Bogom, ki je vir vsega življenja. Kdor ne moli, je torej mrtev. Slabo živi, kdor slabo moli. Gospod sam nam kaže s svojim izgledom nujno potrebo molitve.

Dandanes se splošno toži, da propada človeška družba. Gotovo je glavni vzrok v tem, ker ne zna več moliti. Brezverski voditelji so iztrgali ljudstvu vero iz srca in narodi so se odvadili moliti. Jedino delo more osrečiti človeka, tako trdijo dandanes. Zavrgli so geslo krščansko: „moli in delaj“. Splošni revščini in bedi ne iščejo režeži pomoči v molitvi, sila jih ne uči moliti, ampak krasti, ropati, moriti. Rajni sv. oče Pij IX. so večkrat ponavljali besede: „Dajte mi četo molilcev“. Iste besede so se že večkrat ponavljale in imajo vendar še zmaj svojo moč in veljavo. Dajte mi četo molilcev, tako lahko kličejo boritelji za krščansko življenje — in zmagali bomo brezverske čete socialistov. Ako družba zopet prične moliti svojega Stvarnika, bode ozdravela. Brez vere, ki se kaže uprav v molitvi, je nemogoč obstoj in sreča narodov. Gospod nam govori na Oljski gori, kakor nekoč Marta: „Marta, Marta, skrbna si in si veliko prizadevaš, pa le jedno je potrebno“ — molitev!

T.

Naši nekdanji misijoni v Afriki,

od leta 1848 do leta 1857.¹⁾

Dne 3. septembra 1898 premagala je angleško-egipčanska vojska Mahdiste pri Kereti Ondurman ter je popolnoma razpršila. Torej je sedaj zopet mogoče v Sudanu nadaljevati misijonsko delo, ktero je bilo pretrgano po zmagi Mahlijevi dne 26. januarja 1885, nad egipčansko armado.

Tu je gotovo umestno, da se ozremo v zgodovino tega misijona od l. 1848 naprej; zlasti ker je bilo več misijonarjev naših kranjskih rojakov. Že od starodavnih časov je bil Sudan pod oblastjo egipčanske vlade. Večkrat se je poskušalo ondi vpelati in širiti katoliško vero. Prvi apostoljski vikarij bil je ondi P. Ryllo S. J. ki pa je kmalo zamrl. Drugi bil je naš rojak Ign. Knoblehar, ki je spremljeval P. Rylla. Knoblehar bil je rojen dne 6. julija 1826 v Št. Kocijanu na Dolenskem.²⁾ Pripravljal se je za misijon v Rimu ter se šolal v propagandi. Izučil se je

tu tudi naravoslovja, risanja in slikarstva³⁾. V mašnika je bil posvečen dne 9. marca 1845 ter l. 1846 vsprejet v misijon, dne 12. februarja 1848 je došel v Chartum. Tovariš mu je bil g. Martin Dovjak, rojen dne 30. januarja 1821 v Št. Jerneju, v mašnika posvečen dne 2. avgusta 1846, v misijon stopil dne 12. avgusta 1851 ter v Chartum došel 27. decembra 1851. — Omeniti mi je še gospoda Ivana Kocijančiča,⁴⁾ ki je bil rojen dne 3. maja 1826 v Mošnjah, mašnik postal 30. julija 1850, misijonar 12. avgusta 1851, v Chartum prišel dne 29. marca 1852. Pozabiti ne smemo gosp. Mateja Milharčiča, (rojen 20. septembra l. 1812 v Slavini, v mašnika posvečen 12. avgusta 1838, misijonar postal 24. avgusta 1851, v Chartum došel dne 27. decembra 1851). Tje je tudi šel g. Lap, bivši kaplan v Dobu. Ti trije so umrli v Afriki, kmalu potem ko so tje prišli. Ondotnega podnebja, ki je radi mrzlice in driske jako nezdravo, niso mogli prenesti. Knoblehar je umrl v Neapoli.

V Afriko se je tudi podal pokojni „Daničar“ g. Luka Jeran. Ker mu ni ugajal vroči zrak, moral se je vrniti v domovino; pa je pripeljal seboj nekatere zamorske dečke. Leta 1852 so tudi ondi misijonarili sledeči gospodje duhovniki: Jernej Mozgan iz Koroške Kaple; Oton Trabant iz Pišec na Štajarskem; P. Emanuel Pedemonte S. J., ki se je 55 let star podal v misijon, pa je bil potem odpoklican od svojih prednikov; Angelo Vinco in P. Kajetan Jožef Zera S. J., oba iz Banetek. Razumeli se je posvetilo misijonskemu poklicu mnogo lajkov, ki so izvrševali razna ročna dela; med njimi bil je Anton Knavs iz Osilnice in g. Kobilica iz Ljubljane. Apostoljski vikar Knoblehar je znal navdušiti za svoj misijon ne le duhovnike, ampak tudi verne katoličane obširne Avstrije, ki so tekmovali s prispevki za ta „slovenski misijon“. Iz poročila Marijine družbe za l. 1852, ki mi je pri roki, je razvidno, da je ta družba milodarov za leto 1852 lepo svoto 84.97 gl. 16³/₄ kr. konv. denarja si nabrala ter porabila za misijon. Pokojni „Daničar“ monsignore Jeran, ki je bil sam tako navdušen misijonar, je tudi Slovence jako vnel za ta misijon, ker je iz lastne skušnje poznal kraje in misijonske odnošaje. A žal, veliko veliko prezgodaj je umrl slovenski apostol med zamorci: Knoblehar, in veliko prezgodaj so opešali njegovi sotrutniki v misijonskem delu: zdaj počivajo pokopani ob reki Nilu.

Knobleharjev naslednik bil je škof Daniel Comboni, ki je oskrboval z nekaterimi sotrutniki ta sudanski misijon. Leta 1874 je egipčanski polkralj Ismael Paša prodl s svojimi četami noter do ravnika, ter si prisvojil deželo, ki meri 35.000 □ milj in ima do 40 milijonov stanovnikov. Zdaj je bilo upati, da

¹⁾ Sudansko deželo je tako izvrstno popisal, da je popis baje neki Anglež hotel s zlatom odkupiti, oziroma odtehtati njegove spise. Bog zna, kam so ti spisi prešli.

²⁾ Bil je večak v ročnih delih, kar je bilo misijonu v veliko korist — Rojen je bil že v taki hiši, na Črnci pri Mošnjah, po domače »pri Lorenci«, gor. »Vorenci«. Oče, kamenosek, je bil ob enem imeniten lovec. Triglavovo pogorje mu je bilo udomačeno poprišče. Kraljeval je med obtriglavskimi lovci. V priročnem gorskem obučalu, lepo vezanih višnjevih nogovcah in večkrat puško na rami si ga ugledal, če te je pot vedla mimo njegove domačije. Tu pri očetu se je misijonar Ivan mnoge za praktično življenje izučil lahko.

Pis. in Ured.

³⁾ Zanimal bode gotovo ta spis starejši bralce »Daničine«, ki so bili pred 40 leti priča navdušenja Slovencev za Afrikanški misijon in za svoje vrle, pogumne apostoljske misijonarje-rojake.

Sicer pa hvaležni gojenec sostavi prav kmalu obširnejo zgodovino naših slovenskih misijonarjev v Afriki: »Danica« jo bo potem priobčevala dalj časa. Ured.

⁴⁾ Ondi so mu v župni cerkvi spominjsko ploščo vzdali.

se bode tndi krščanstvo še bolj širilo in utrdilo med sploh ni na svetu. V knjigi pa manjka kraljestva, Kamovim rodnom. Pa ta nada se ni izpolnila. Kajti nekaj let pozneje je neki zamorski, prav za prav arabski poveljnik Mahdi, kalif, jel nabirati vojskine trume ter je, kakor smo že gori omenili, s svojo vojsko dne 26. januarja 1885 premagal egipčansko vojsko pod poveljstvom Gordon Paše in mesto Chartum razdjal. Pri tej priliki je bil tudi vrli avstrijski konzul Hanzal ubit. Nekaj redovnic je bilo ujetih, ktere je pa Kičener Paša po svoji zmagi dne 3. septembra 1898 oprostil. In sedaj imamo upanje, da se v Sudanu zopet ponovi sv. misijon, ki sta ga utemeljila P. Ryllo in Knoblehar. Torej utegne ta vojska Angležev in Egipčanov pot pripraviti v to deželo za evropsko kulturo in sv. Kristovo vero. Saj razvidimo iz svetovne zgodovine, zlasti novjših časov, kako se je Božja previdnost posluževala evropskih velesil za razširjenje božjega kraljestva na zemlji. Te velesile so namreč prodirale v ptuje dežele, deloma zato, da bi si je prilastile, deloma radi kupčije. Ko so bile javne zadeve kolikor toliko vrejene, prišli so za njimi misijonarji, ki so paganom sedečim v tmi in v smrtni senci luč sv. vere prižigali. A s kakimi težavami „hodijo in jokajo, kateri svoje seme sejejo, pridejo pa z veseljem, ter nesejo svoje snope“. V novjšem času prodirajo krščanske države po otocih tihega morja, oklepajo se kitajske države; Afriko²⁾ so si celo razdelile. Vsaka od druge strani hočejo vanjo prodreti, ter se na vse mogoče načine glede kupčije in posestva okoristiti. A prav za prav pa le pot pripravljajo sv. katoliški veri in cerkvi, ki naj se širi med vsemi narodi. Vsega tega gibanja se poslužuje božja previdnost v svoje vzvišene namene; kajti ona z močjo sega od kraja do kraja in vse prijetno urejuje. Zato je tudi že rekel škof Emanuel Ketteler pomenljive besede: „Vsako politično vprašanje temelji na verski podlagi“. In tako upamo, da se bliža čas, ko bode sv. evangelij oznanovan vsem narodom, torej tudi nesrečnemu Kamovemu rodu.

Župnik Alojzij Kummer.

Razgled po svetu.

Italija Veliko hrupa je povzročila v Italiji papeževa bolezen. Ni ga mesta, kjer bi se ne bilo govorilo, ni ga bilo skoro človeka, ki bi ne bil ugibal o stvari, seveda vsak po svoje, kakor pravi narodni pregovor. Med tem ko je pobožni kristijan s strahom poslušal in prebiral novice o bolezni in prosil Boga, naj bi nam še dolgo ohranil modrega Leva XIII., med tem ko so ga škofje in duhovniki goreče priporočevali svojim vernikom v molitev, shajali so se neprijatelji in prostozidarji po gostilnah, v večjih mestih celo na javnem trgu ter sanjarili o novem papeži. Da med temi ni mogel zaostati laški državni zbor, ki bi najraje papeža zbacnil iz Rima, umevno je samo ob sebi. Precej, ko so gospodje spoznali, da preti nevarnost, že so vprašali vlado, kaj misli storiti ob času katastrofe. Odgovoril jim je pa drug poslanec, da ni umestno obravnavati o smrti največjega

sovražnika vlade, dokler je ta še živ. Res govoriti o njegovej smrti, bi bilo neumestno. Papeža, ki ga ljubi in čisla ves svet vsled njegove modrosti, nam Bog gotovo tako kmalu ne vzame. Saj je sam upajoč govoril: „Da se uresničijo moje namere, treba mi še deset let“. Bog mu jih podeli še več!

Originalen se mi pa zdi pristavek, ki ga omenjeni poslanec pridevlje papežu: „največji sovražnik vladin“ Hm, vse kaže, da ne more iti tako dalje, da bo morala laška vlada preje ali sleje dati slovo Rimu. Sam lisjak Crispi je nekoč govoril tele pomenljive besede: „Če smo vzeli papežu svetno vladu — nič novega; v 80 letih se je to štirikrat zgodilo; v 80 letih sitorej papež zopet lahko štirikrat pridobi Rim“. Naravnost grozljive pa so besede poslanca Civinija: Zasedba Rima nam bo prinesla strašnih vojsk; biti se nam bo prej ali slej; a biti se bomo morali. Ne vem sicer s kom, a vem zakaj.

Taka prorokovanja straše Lahe in radi bi izgnali iz svoje srede sv. Očeta, še raje bi pa papeštvo popolnoma zatrli. Odtod toliko cerkvi nasprotnih postav, odtod sovražstvo in strah pred vsim, kar je katoliško, od todi pa tudi revščina in propalost Italije.

Ko je bil sv. Oče bolan, naznanjalo je vže liberalno časopisje križem sveta papeževo smrt. In vlada ga ni zaplenila. Naj bi bil pa kak katoliški list grajal ravnanje proti sv. Stolicy, naj bi bil le črnil besedico o pičlih dohodkih duhovnikov, takoj z listom v koš, z vrednikom pa v zapor. To vam je svobodna vera v svobodnej državi.

Sploh je pa papeževa bolezen pokazala v pravi luči, koliko spoštovanja vživa ubogi vatikanski jetnik tudi pri višjih krogih. Komaj se je izvedelo, da je bolan — že so mu brzojavno voščili skoro vsi vladarji, naj bi kmalu zopet okreval. Brzojave je prihajalo vsak dan na tisoče tako, da so morali v Vatikanu znatno pomnožiti število uradnikov. Da je prvi ob času bolezni brzojavil papežu naš mili avstrijski cesar, se lahko sklepa, vsaj je pri vsaki priliki pokazal udanost do sv. Stolice.

Turin. — Bogosl. Josip Leben.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec marcij 1899.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Krščansko prenašanje trpljenja.

V začetku 18. stoletja je izšel v Nürnbergu na povelje nemškega cesarja tako imenovani atlant ali velika knjiga z zemljevidi; v tej knjigi je bil tudi natančen zemljevid dežele, ki so jo sicer že dolgo iskali, toda jo doslej še niso mogli najti; tiste dežele namreč, kjer kraljuje neprestano veselo življenje, igranje in ples, sladka brezdelica in prijetno sprehajenje; kjer se vsi dolgovi sami plačujejo, kjer se vsaka pravda dobi, kjer so vse jetnišnice le zabavna razvedrišča, — to je, deveta dežela. Pisatelj ki nam to pripoveduje, je mnenja, da bi zemljepisec pač lažje narisal deželo, katera mu je znana, kakor pa tako, katero pozna komaj po bajkah, in katere katero zemljepisca najbrže ni ravno posebno veselilo, — to kraljestvo je prezrl in najbrže namenoma

¹⁾ Misijonarjev je sedaj nad 18.000 in so podrejeni propagandi; tudi 52.000 redovnic raznih vrst nahajamo pri misijonih.

²⁾ V Afriki prodirajo Angleži, Francozi, Nemci, Italijani in Portugalci.

prezrl. — veliko kraljestvo, obsežno kraljestvo trpljenja. — To deželo poznamo vsi iz lastne skušnje, in morda smo prehodili po nji že dolgo, težavno pot. Gospod Bog sam nas je poslal vanjo, ko je pregnal naše prve stariše iz raja na trnjevo, s prokletstvom obteženo zemljo in jim zapovedal, da naj si služijo kruh v pōtu svojega obraza. „Mnogo stisk je odločeno vsem ljudem“, pravi sv. Duh; „težak jarem leži na vseh Adamovih otrokih, od tistega dne, ko jih je mati rodila, pa do dne, ko jih pokopljejo v zemljo, vašo skupno mater, — tako se godi temu, ki sedi na sijajnem prestolu, kakor onemu, ki je ponižan v prah“ (Sir 40. 1.) „Včasih te Bog zapusti večkrat te muči tvoj bližnji, in, kar je še več, dostikrat postaneš tudi sam sebi nadležen.“ (Hoja za Kristom.) — V paganstvu je bilo potovanje po kraljestvu trpljenja slično potovanju po pusti, suhi puščavi v temni mračni noči, ko ne blišči, na nebu nobena zvezda, da bi razsvetljavala pot, ko je prepreženo vse nebo s črnimi gostimi oblaki. Kajti paganstvo je moralo tapeti brez tolažbe, ker ni vedelo o nobeni Previdnosti. Paganski učenjaki so učili, da vodi vse slepa usoda, katera ima veselje nad tem, da muči ljudi, in kateri se moramo prepustiti, da ravna z nami dobro ali hudo, kakor se ji zljubi.

Tudi v krščanstvu je trpljenje bridko in trdo in polno skrivnostij: Čemu toliko trpljenja? Zakaj morajo ravno najboljši ljudje največ trpeti, tiste pa, ki se prav malo brigajo za ljubelega Boga, muči trpljenje le redkokedaj ali celo sploh nikoli? Zakaj nas pusti Bog dostikrat tako dolgo prenašati križe, zakaj se ne zmeni za nas, kakor bi ne slišal naših klicev po oslobojenju? — Tako poprašujemo in si ne vemo nobenega odgovora in se moramo tolažiti s tem, da so srečni oni, ki ne vidijo in vendar verujejo. Ob enem pa vemo, da je onim, ki Boga ljubijo, vse v zasluženje, in zvezda sv. vere razsvetljuje tako jasno pot našega trpljenja, da nam ni treba več trpljenja kar na slepo prenašati, temveč, da se moremo učiti trpljenje krščansko prenašati. S tem je povedano troje.

Prvič pomeni „trpljenje krščansko prenašati“ toliko, kakor — trpljenje prenašati kakor je je prenašal Krist, t. j. ne le potrpežljivo in stanovitno, temveč s prepričanjem, da je v njem velika milostna moč in skrito bogastvo. Kakor nam je pridobila Jezusova smrt na križu naše izveličanje, tako skriva v sebi tudi vsako trpljenje, katero prav razumevamo in prav prenašamo. — blagoslov in rešitev.

Trpljenje so dobre, zaslužene vice, v katerih moremo sedaj v kratkem času in razmehoma lahko poplačati Bogu dolg, za kateri bi se morali pokoriti v drugem življenju z dolgimi in gozno hudimi mukami. „Shipnim, pregrešnim smehom, pravi sv. Peter Domijan, si pripravimo večni jok, in s kratkim, časnim jokom si pripravimo večno veselje.“

Trpljenje je šola, v kateri je sam Gospod Bog naš učitelj, ki nas vzgaja k vsem čednostim, k ponižnosti, pokorščini, ljubezni in dr. Brez križa ni čednosti, brez čednosti ni nebes, brez nebes ni Boga, brez Boga ni — izveličanja. Dobri, plemeniti ljudje se s tem zboljšajo in pridejo k še višji popolnosti: lahkomišelnost, površne duše se pa vsaj predramijo in spreobrnejo.

Trpljenje je naigotovejša, najkrajša; najlažja pot, vodeča naravnost v nebeško kraljestvo. Sveti o. Baltazar Alvarez imenuje pot trpljenja poštno pot v nebesa, in bridkosti imenuje hitre poštne konje, ki so sicer nekoliko okorni, toda tem krepkejši, in kateri vlečejo voz lahko po razkavi gorski cesti. Kdor ostane brez vsega trpljenja, mora dobro gledati, če ni zašel z nebeške poti.

Trpljenje nas odtrga od zemlje in nas razsvetli, da spoznamo, kako malo je vredna častost, in kolike vrednosti je večnott. Zato pravimo po krščanski navadi tako lepo, kogar tlačijo bridkosti, da ga je „Bog obiskal“. Bog nas tako rekoč poišče, da nas vede domov, v večno domačijo. Kakor vleče magnet k sebi železo, tako vleče ljubi Bog duše z močjo križa k sebi.

Trpljenje je bogat vir zasluženja: vsaka solza postane potrpežljivemu človeku biser, ki mu bode nekoč krasila njegovo nebeško krono, vsak vzdih se mu spremeni nekoč v veselje in zmago-slavni spev.

Drugič „prenaša trpljenje krščansko“, kdor je nosi s Kristom. Krist je šel s svojim križem pred nami; mi moramo stopati za njim in se vspodbujati po njegovem vzgledu „Ker zato ste bili poklicani, ker je tudi Krist trpel za nas, zapustivši vam vzgled, da sledite njegovim stopinjam.“ (1. Petr. 2 21.) Vrli nadvojvoda avstrijski Maksimilijan d'Este, veliki mojster nemškega viteškega reda, je opazoval nekoč Krista, nosečega križ na ramah, v podobi nekega vojskovodje, kateri hoče ravnokar osvojiti neko trdnjavo. Misil si je goro Kalvarijo kot močan grad, iz katerega hoče Gospod Krist pregnati svojega nasprotnika, satana, in križ si je mislil kot meč, s katerim si dela pot sredi med sovražniki. Primerjal je potem, kaka podoba da bi bila to, ako bi on, Kristov vojak, prav prijetno živel in se ustrašil vsacega trpljenja. Pisal je o tem v svoj dnevnik: tudi njega čaka naskok na sovražno trdnjavo, toda naprej bode stopal Krist, Gospod in Kralj. „Ko se pa bliža On s svojimi zvestimi vojaki napadu, pokliče me neki nesramnež na stran in mi pravi: „Pojdi, midva nečeva biti norca, da bi prelivala kri in puščala svoje življenje ob obzidju. Ostaniva rajši v varnosti in imejva se dobro: noč je, gospod naju ne bode opazil, nihče naju ne vidi. Ko bode trdnjava osvojena, bodeva šla z vsemi drugimi kot zmagalca vanjo, okrasila še bodeva z lavorikami, radovala se, uživala slavo in delila plen, pa naj se udeleživa naskoka ali ne.“ O strašljivosti! (Vrli najdvojvoda je celo rekel: propali nesramnež!) — Moj Kralj, moj Gospod, moj dobri ljubeznivi Gospod naskakuje, ves ranjen, in jaz, hlapec njegov, ki mora biti zvest in udan, naj bi sedaj v varnosti lenobo pasel in prijetno živel! Ne, kakor gotovo Gospod živi, tega ne prenese moje srce. Naprej, k naskoku! z Gospodom v nevarnost! Na njegovi strani krvaveti, vse z njim deliti, z njimi se boriti, pri njegovi zastavi vztrajati!“

(Konec prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

10.) Praznik sv. 5 ran N. G. Jezusa Krista. Povrnitev trpečega človeštva k milostnim virom katoliške cerkve. Misijon v Sudanu.

11.) Sv. Evlogij. Razoroženje oboroženega miru. Obujenje z božjo milostjo obdarovanih pridigarjev in narodovih voditeljev. Volitev poklica. Šolstvo.

12.) Četrta postna nedelja. Sv. Gregor Veliki, papež. Verna udanost do namestnika Kristovega.

13.) Sv. Nicefor. Razpuščenje škodljivih društev v meščanskem in kmetem stanju. Zabranitev nesrečnih zakonov. Nagli jezi in pijančevanju ušani ljudje.

14.) Sv. Leonard in tovariši, mučeniki. Katoliška cerkev na Kubi, Portoriku in Filipinih. Radi vere preganjani.

15.) Blaženi Klemen. Naše delalske zveze. Čuječnost duhovenstva glede nevarnosti, ki prete katoliškemu ljudstvu.

16.) Sv. Agapit. Odvrnitev nevarnosti. Pospeševanje prave krščanske umetnosti. Važne dušnepastirske zadeve. Nujne trgovske zadeve.

17.) Praznik dragocene krvi N. G. Jezusa Krista. Narod, katerim se sv. križ še ni oznanoval. Katoliška cerkev na Irskem.

18.) Sv. Ciril Jeruzalemski. Škofje. Katoličani v Palestini. Razširjenje katoliškega časopisa. Prosilci služeb.

19.) Tiha nedelja. Sv. Jozef, rednik Jezusov. Združenje katoličanov za skupajno preosnovo. Ljubezen in zaupanje k sv. Jožetu.

20.) Sv. Volfram. Preosnova šol v krščanskem duhu. Povrnitev družbe Jezusove v Nemčijo. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

21.) Sv. Benedikt. Red benediktincev. Katoliška cerkev po nemških naseljenih. Stanovitnost preganjenih kristijanov na Kitajskem.

22.) Sv. Katarina in Lea, vdovi. Nesrečne vdove. Uboge, zapuščene sirote. Obitelji in posamezne osebe v velikih stiskah.

23.) Sv. Frumencij, trgovec. Pospeševanje krščanskih trgovskih zvez. Katoliški otroci, ki so v nevarnosti, da izgube svojo vero.

NP

Zahvala:

Prošnja 10. lista »Danice« k Mariji, sv. Jožetu in sv. Barbari je bila uslišana že, ko je bil oni 10. list v tisku. Obupani oče je utolažen prejel sv. zakramente. Obljubljeno zahvalo ginjenim srcem izrekamo.

Leopoldina Just in L. P.

Razgled po domovini

Ob prijateljskem večeru v ljubljanskem »Katoliškem Domu« je govoril sredo, 8. t. m., prefekt Evgen Lampe o starem in novem budhizmu. Zlasti v novjšem času se ponavlja čuie o budhizmu kot o veri prihodnosti. Američani in Angličani se še prav posebno trudijo zanj. A krščanstvo je božanstvena vera in vera napredka, budhizem pa vera propada. Krščanstvu se sploh nikogar in ničesar samoumevno tudi budhizma ni bati. — Budha, ustanovitelj te vere, je živel v Indiji nekako koncem 6. stoletja pred Kristom.

Drobne novice.

Ljudsko predstavo priredi »Slovenska krščansko-socialna zveza« v Ljubljani prihodnjo nedeljo, 19. t. m., ker je k zadnji predstavi prihitelo toliko občinstva, da je bila dvorana premajbna. Začetek je

točno ob 7. uri zvečer v veliki dvorani »Katoliškega Doma«. Igrali bodo: »Kje je meja?« izvirna igra spisal Ogrinec; Dvoje prizorov: »Deček in senica« in »Slovenija in nje hčerka Slovenka«, dalje lepo izvirno otročjo igrice »Ob materinem godu« in izvirno Aleševcevo igrice »Nemškega ne znajo«. Vstopnine: sedeži 20 kr., stojišča 10 kr. — prodajajo se v prodajalnici pri Štefetu pred škofijo. — Nedeljo 26. t. m. predstavljala bode »Zveza« »Kristusovo trpljenje in smrt.« Za to se delajo obširne priprave.

Š.
Bismarkove »Misli in spominje« je naročilo 318 000 odjemalcev. — Tako ~~pospešeno~~ mi svojih mož trudoljubive napore.

V škafu utonil Ana in Francišek Wagner v Algersdorfu sta pustila svojega otroka doma samega v postelji, misleča, da bo mirno dalje spal. Ko se mati vrne, vidi, da je postelja prazna, otrok pa da je utonil v škafu vode, ki je stal poleg postelje. Otrok se je bil namreč izbudil in pal s postelje v škaf. — Stariši — to je za Vas!

P. P.

Listek.

O Leona XIII. zdravji nam je poročati istih ugodnosti kot zadnjič. Milest božja, tako se kaže, je namenjena Leona XIII. še ohraniti krščanstvu in svetu, ki tako zelo potrebuje njega razsvitljene modrosti. A starost je, po latinskem pregovoru, sama ob sebi bolezen. Od 2. marcija t. l. naprej je namreč ta častitljivi Petrov naslednik v svojem 90. letu; od 3. marcija t. l. pa v 22. letu papeštva. Slovenci! Papež mora biti vsem narodom vesolnje Kristove cerkve enako dober oče. Osebnost Leona XIII. pa Slované navdušuje posebnost še zato, ker je uprav on njihov veliki ljubitelj trdeč, da je Slovanom usojena velika prihodnost. Svojo naklonjenost nam je skazal kot papež obilokratov, izrecno, ko je strogo zaukazal, ohraniti staroslovenski jezik v službi Božji tam, kjer se je rabil do sedaj in pa, ko je svojo okrožnico »Grande munus — veliko opravilo« odredil, da se naša apostola sv. Ciril in Metod s cerkvenimi molitvami in lastno sv. mašo praznujeta po vsej zemlji. — Bodimo temu svojemu vzvišenemu prijatelju hvaležni Boga proseč: Naj kar najdalje čuva in krpi starčeka Leona XIII. na Petrovem prestolu! — Zopet se sošli deželni zbor kranjski je v svoji 2. seji, 14. t. m., v ime kranjske dežele čestital sv. Očetu na čudovito hitrem ozdravljenju.

Premilostni knežskof dr. Anton Bonaventura Jeglič je bil pri krščanskem nauku v nižjih razredih c. kr. višje gimnazije četrtek, 9. marcija. Vstrajal je tu cele 3 ure in se prepričal, kako neprisiljeno prijaznega vedenja do njega in kako veselo udana da mu je mladina. Saboto, 11. t. m., popoldan je obiskal več bolnikov na Viču. — V torek, 14. marcija, je maševal za rajnega prelata dr. Andreja Čebašek-a pri sv. Krištofu in potem blagoslovil nagrobni križ. — Četrtek, 16. marcija, se je udeležil slovesnosti ob sklepu duhovnih vaj pri gospejinem društvu kršč. ljubezni v križankih, kjer je maševal, zbrane vernike kratko nagovoril in tudi obhajal.